

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 286. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966955008/facsimile.pdf> (tilgået 17. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

der er endnu værre — hun, som jeg elskede høiere end mit Liv, og som ogsaa sagde, at hun elskede mig, see! alle disse have vendt mig Ryggen, og de spottede, haaned og forfulgte mig og sønderlide mig med deres Tunger, ligesom alle de Andre; kun Du alene er mig tro, David, kun Du, fattige og ringe Mand, har endnu et Hjerte for min Nød og vil dele Din lille, Din suurt erhvervede Eiendom med mig.«

»Ja, ja,« svarede David, »De Fornemme og Rige har nu saa meget Andet at tænke paa; men vi Fattige, hvis vi ikke havde noget Hjerte i Livet, saa havde vi jo nok slet intet at leve for.«

SYVENDE CAPITEL.

Efter David Baxters Opfordring maatte nu Fulton følge ham hen til et Gjestgiverhuus, hvor den gamle Mand med en rigelig Bevertning søgte at lægge sin Glæde for Dagen, over at han igjen var bleven samlet med sin kjære Dreng, sit eget Barn, som han kaldte Fulton.

Den næste Dag maatte Fulton give sin Ven en nøiagtig og fuldstændig Besked om alle de Penge, han havde laant, og om de Forskrivninger, han i denne Anledning havde udstedt; herved gjorde David Baxter flere Bemærkninger og meente, at han, naar han ret alvorlig talte med hans Creditorer, vel skulde faae dem til at give nogen Udsættelse og nogen Afkortning i Gjelden.

Dette søgte han ogsaa ufortøvet at sætte igjennem, idet han besøgte Vedkommende. Fulton selv vilde han ikke have med paa disse Besøg; thi han var nok altfor god og eftergivende, sagde han, ders

til ogsaa for ung og uerfaren, og det vilde derfor blot være til hans egen Skade, hvis han fulgte med.

I Begyndelsen havde David Baxter kun liden Fremgang; thi Creditorerne erklærede næsten eenstemmig, at Pengene vare laante af en anden Mand, og deres Hænder vare saaledes ikke frie. Saameget erfarede dog David Baxter, da han nærmere undersøgte Sagen, at Jack Turner, Advocat Grays Fuldmægtig, var den egentlige Hovedcreditor, der paa anden Haand havde forstrakt Fulton med Penge.

Førend disse Underhandlinger bleve sluttede, modtog Fulton Besøg af et Par Arbeidere, som han tidligere ved sin venlige Behandling havde vundet. Disse vare, som de erklærede, fuldt og fast overbeviste om, at Dusty Nickels havde stukket Ild paa Baaden; thi Nickels pleiede i denne Tid næsten hver Aften, naar han efter Sædvane var beruset, at rose sig af sin Bedrift imod Fulton. Han havde desuden svoren paa, at om Fulton vilde bygge en Baad igjen, da skulde den gaae samme Vei, som den forrige. Og det kunde han gjøre uden Risiko, lagde han til; thi Jack Turner havde lovet ham, at der ikke skulde blive krummet et Haar paa hans Hoved for denne Sag, for Jack og hans Principal skulde nok give det Hele den Vending, at det saae ud, som om Fulton selv var Skyld i sin Ulykke. Dette, sagde de to Arbeidere, havde de, og Fløre med dem, hørt af Dusty Nickels's egen Mund, og det vilde de beedige for Retten, naar det skulde være.

Neppe hørte David Baxter dette, før han strax opsøgte Jack Turner, der allerede inden Advocatens Giftermaal var flyttet bort af hans Huus og havde leiet sig en Bolig paa et andet Sted i Byen. David

havde vel ikke lært stort Andet end sit Haandværk; men han havde dog havt med mange Slags Mennesker at bestille og var paa sin Viis aldeles ikke ukjendt med Verden. Han fortalte nu ligefrem til Jack, hvad Arbejderne havde berettet, og hvad de vare rede til at beedige, dog uden at nævne deres Navne. Derefter erklærede han, at Hr. Turner nu enten skulde finde sig i Billighed og give Udsættelse, idetmindste med Hensyn til en Deel af Gjelden, og dertil et dygtigt Afslag, eller ogsaa blev der lagt Sag an mod Dusty Nickels for Brandstiftelse, og mod ham selv som Medvider i og Tilskynder til Gjerningen.

Uagtet nu Jack i Begyndelsen anstillede sig meget rolig herved, og uagtet han gjentagne Gange erklærede, at denne Sag vilde faae et slet Udfald for Robert Fulton selv: saa mærkede dog David Baxter snart, at der var en Frygt hos ham, som han ikke ganske kunde skjule. Overhovedet var David Baxter en Mand, der ikke lod sig forbløffe af Trudsel, og der ved sin faste og uforfærdede Holdning synes vel skikket til at virke paa en Person som Jack Turner, der sjelden var vant til at see sin Fjende lige i Øinene, og der desuden, da hans Principal nu havde forladt ham og var afgaaet til England, havde mistet det faste Værn, hvortil han ellers pleiede at støtte sig.

Enden paa det Hele blev da, at Jack gav et betydeligt Afslag, og at han, naar en Deel af Gjelden strax blev betalt, fandt sig i at vente med det Øvrige. Dette gjorde han, som han forsikkrede, dog ikke af Frygt, men kun af Medlidenhed med Robert Fultons Ungdom og Ulykke, og dernæst for at und-

gaac en Proces, som han vel maatte vinde, men som dog kunde vække hæslige Rygter; thi man vidste jo, at Folk hellere troede det Slette end det Gode.

»Ja, der taler De af Erfaring,« svarede David Baxter, »derpaa regnede vel ogsaa Deres Principal, da han udsprede de mange skammelige Rygter om Robert Fulton.«

»Ak tro dog ikke det!« raabte Jack; »ingen af de Artikler, der staae i Bladene, kommer fra os, derom skal idetmindste Ingen kunne overbevise os.«

Nu udbetalte David Baxter ham to hundrede Dollars, hvilket omtrent udgjorde Halvdelen af, hvad han i de senere Aar havde sammensparet; den øvrige Gjæld skulde blive betalt lidt efter lidt, eftersom Fulton saae sig istand dertil, og deraf skulde desuden en Trediedeel eftergives, ligesom der heller ikke i de første sex Maaneder skulde svares nogen Rente deraf.

Efterat Fulton nu ogsaa ved sin Vens Hjelp havde afgjort sit Mellemværende med sin Vertinde, flyttede han hen med ham i en simplere Bolig. Ligeledes paatog David Baxter sig at skaffe ham en Plads hos en Maskinbygger, hvor de kunde arbejde sammen; og da David var en duelig Haandværker, der havde gode Vidnesbyrd fra de Steder, hvor han tidligere havde tjent, og da han nu erklærede, at han ikke vilde indlade sig med nogen Mester, hvis ikke denne tillige gav Arbejde til hans Ven Robert Fulton, saa lykkedes det ham ogsaa tilsidst at sætte sin Villie igjennem.

Flere Maaneder efterat Fulton havde skiftet Bolig, opdagede han omsider John Bridles Adresse, som

han tidligere forgjæves havde søgt, og der havde skjult sig saa godt mellem nogle sammenheftede Tegninger, at det intet Under var, at han i den urolige Sindsstemning, hvori han dengang befandt sig, ikke havde funden den. Han besluttede da nu at skrive John Bridle til, der, som han meente, vel havde Midler til at hjælpe ham ud af hans Forlegenhed. Denne Beslutning udførte han ogsaa; men kort efter, endnu før han havde modtaget John Bridles Svar, fik han et andet Brev, der, hvis han havde modtaget det tidligere, rimeligviis aldeles vilde have afholdt ham fra at skrive til John Bridle.

»Det har gjort mig ondt at erfare,« stod der i dette Brev, »at Din Plan er slaaet fejl. Jeg sender Dig hermed indlagte Vexel paa fem hundrede Dollars, som jeg beder Dig at betragte som en Gave fra Din gamle Ven. Er Du det udvalgte Redskab — forsaavidt der i jordiske Ting kan være Tale om Sligt — da skal Du vel engang igjen optage Din Plan, og Herren skal lægge sin Velsignelse dertil. — Min Abigail har ikke glemt Dig; det er hendes, der ingen Ro lod mig, før jeg sendte Dig dette Brev.

Thomas Milburn.«

Da Fulton havde læst dette, sank han paa sine Knæ og takkede den gode Gud, der saaledes paa Veie, som intet Menneske forudseer, sørger for sine Skabningers Vel. Paa samme Tid bøiede han sit Hoved, idet han med dyb Anger erkjendte, hvor formasteligt han havde handlet ved i Fortvivlelse at ville ende sine Dage, istedenfor at fæste Lid til den, i hvis Haand den Ulykke, som Mennesket alermest skjælver for, kan vende sig til Held og Lykke.

Ligesaa glad som Fulton blev over denne Skrivelse, ligesaa glad blev ogsaa hans tro Ven David derover. »Seer Du,« sagde han, »det vidste jeg nok, der gives flere ærlige Folk her i Verden end den gamle David Baxter, det falder jo af sig selv.«

Saasnart Fulton havde hævet de fem hundrede Dollars, skrev han et Svar til den gamle Milburn, hvori han takkede ham for al hans Godhed, og hvori han tillige bad at hilse Abigail og hele hans øvrige Familie. Han tilstod ogsaa, at den omtalte Vexel under hans nærværende Omstændigheder kom ham saare beleiligt. Forresten undgik han enhver meget stærk Yttring af sin Taknemmelighed, da han vidste, at Sligt ikke behagede Milburn.

Noget efter fik han desuden et meget venligt Svar fra John Bridle, hvori denne lovede at staa ham bi af al Formue, for at han saasnart som muligt kunde komme ud af al sin Gjeld. Saaledes lykkedes det ham nu ved sine Venners kraftige Bistand at afgjøre sit Mellemværende med Jack Turner og at indløse sine Forskrivninger. Men da han nu til sidst ogsaa talte om at erstatte de Udgifter, som David Baxter for hans Skyld havde havt, da blev denne meget misfornøjet. »Nei, nei!« sagde han, »jeg trænger ikke til Penge, og desuden, hvad jeg eier, det eier ogsaa Du; mellem os to kan der hverken være Tale om Gjeld eller om Skadeserstatning.«

Milburns Skrivelse virkede ogsaa forsaavidt velgjørende paa Fulton, at den igjen vakte hans forrige Dristighed og Tillid til hans egen Kraft; thi der ligger en stor Spændkraft i de Menneskers Sjæle, der, fremfor Andre, ere kaldede til at leve for Udførelsen af en Idée. Og om de ogsaa under-

tiden kunne synes nedtrykte enten af ydre Hindringer, eller fordi der er opstaaet en Tvivl i deres eget Bryst, saa kommer dog snart den Tid igjen, hvori de bæres og hæves af deres egen mægtige Tanke, saa de ikke længere synes at være de Mennesker, som de vare i deres Frafaldsstund og i Modløshedens Dage. Saaledes gik det ogsaa denne Gang med Fulton, og han besluttede nu, at han ikke for bestandig vilde opgive den Plan, han i saa lang Tid havde levet for. Dog var det ikke hans Agtstrax at begynde paa Bygningen af en ny Dampbaad, men han vilde først erhverve sig en saa anerkjendt Dygtighed i sit Fag, saa han kunde understøttes i sine Forsøg af den offentlige Tillid, ved hvis Hjælp han da vilde udføre sin Plan efter en større Maalestok og med sikkrere Midler.

Uagtet Fultons Omstændigheder nu vare blevne meget forbedrede, vedblev han dog at arbejde som simpel Haandværker og tillige at boe sammen med David Baxter. Iøvrigt viste han sig saa duelig i sit Fag, at hans ny Mester var meget fornøiet med ham, og det havde nu vel staaet til ham at finde Arbejde paa mange Steder, uden at han dertil havde behøvet David Baxters Anbefaling.

I denne Tid fuldbragte han desuden et Værk, der hos alle dem, der saae det og kunde dømme derom, fuldkommen oprettede Alt, hvad han havde tabt i Anseelse ved sit tidligere Uheld. Han forbandt nemlig flere Tridser saaledes sammen, at man der ved, med en langt mindre Kraftanstrengelse end den, der sædvanlig ved slige Leiligheder anvendes, kunde løfte de sværeste Bjælker i Veiret. Men uagtet